

2.

Próbáltam kicselezni a hideget.
Szereztem egy borzas pulóvert,
kapucnija is volt. Borinak
ugyanolyat vettünk,
és kísértünk a tengerpartra.

Strömstadban mindig fúj a szél.
A napszemüveg ettől is véd,
meg a szűrős napsugarak ellen.

Amióta Csernobilban reaktor robbant,
nem tanácsos védőfelszerelés nélkül
sétálni a sugárzó nyári Strömstadban.

Vörös István

Mint akit önmagának visszaadnak

1

Azt álmodtam, hogy én vagyok a Föld,
és egyre jobban belázasodom,
a hőség intenzíven meggyötör,
elvesztem sok védelmező fajom,
akikkel pedig együtt élni jó volt,
a teremtményeim és társaim.
Pusztulás ördögének árnya int,
a múlttól ne legyenek vágyaim,
a jövő pedig inkább csak egy hóbort,
hisztéria az élni akarás,
elvétett világnézet, semmi más.
Elveszik a tél, az utolsó hófolt.
Ez poénnak jó, nem vitás.

2

Elveszik maguktól az emberek,
amiért embernek lenni megérte,
az idillikus életet,

a harmóniának eljött a vége,
felborul a kényes egyensúly,
kipusztulnak az érzékeny fajok,
a sivatag boldogan mosolyog,
az értékeket rágják a molyok.
Az önmegértés annyira lelassul,
mozdulatlan az erkölcsi világ,
ki nem harácsol, szinte furcsaság,
a vastörvény lesz érvényes ezentúl.
Rugóként állatsorba visszavág.

3

Vagy az érvényes amúgy is régóta?
Az érdek és önzés bárgyú szava
a pusztulástól a sunyit megóvjá.
Hova bújjunk előletek, hova,
ha az álom is katasztrófától megvert,
ti boldogulni tudás professzorai?
Megmondaná ezt nekem valaki?
Ki mégis önazonos, az, ami
más lenni sohasem mert,
ha nem is szent, de néha boldog,
ki tisztán érti azt a dolgot,
hogy mért teremtett Isten tengert.
És miért tett az emberekbe hormont?

4

Hogy mért teremtett Isten tengert,
azt még megértem könnyedén,
sokáig minden rosszat elnyelt,
s járni lehetett felszínén.
Ha álmomban egyszer már a Föld voltam,
akkor esetleg olyat is tudok,
megnyálnák lelki szájukat az angyalok,
ha ők mondhatnák ki, apró dolog,
az énekben egy elhallgatott szólam,
a szóviccben – ki nem mondott okok,
bár ijesztő, utána fordulok,
bár vicces volt, de meghatódtam:
mitől az öröklét szíve dobog.

5

Mikor az öröklét szíve megáll,
át kell gondolni, mi is az örök,
 esetleg éppen a halál?
A következtetéstől szédülök.
Belep az önsajnálát fémpora,
aranyszín lesz mulandó alakom,
ami fénylik, az mind arany, tudom.
Ezüstért vásárolja föl a gond,
eljött a rossz üzletek rémkora,
az egészet máris bronzra cserélik,
metrónak szánták, de fölvisz az égig,
megláthatod, a Föld is mekkora,
ha megfelelő távolságból nézik.

6

A világ csupán egy üveggolyó,
csak zöld, és csak fehér, és csak kék,
a nap körül száll, így éppen a jó,
s nincs benne engedélyezetlen festék,
vagy ha van, rögtön megengedem,
mert megengedi ezt az álom,
szabály az úr a szabály nélküli világon.
Ami nincs meg, holnapra megcsinálom,
át is esünk az utolsó ítéleten,
a bíró beteg, és így elnapolják,
bár ez, még hozhatott volna megoldást.
Addig majd csukva lesz a végtelen,
s mindenki kölcsönzöből veszi sorsát.

7

De miért is kéne kinyitni?
Ki betéved, örökre ott marad,
jöhet a metafizikai hiszti:
itt túlvilágból vannak a falak!
Nincs végtelen, hogyha van kezdete,
és lehet gömb, annak sincsen határa.
Az, ki felszíne rónaságát járja,
az idegenben ismer önmagára,
de azonosulni nem tud vele,
ezért a nemtudást hiszi tudásnak:
„Ki ezt nem érti, abban nincs alázat!”

Rá kell sütni valami bélyeget,
hiszen a szükségszerű ellen lázad.

8

Azt álmodtam, hogy én vagyok a Föld,
és azt hittem, hogy én vagyok az álom,
de tévedésem kevésbé gyötört,
mert nem lakóként voltam a világon.
Azt hiszem, jobb törvényadónak lenni,
jobb kitalálni fizikaszabályokat,
melyektől megállhat a pillanat,
mint átadni ügyetlenül magad
a szükségszerűnek, és nem nevetni
a szélsőséges logikátlanságokon,
ami az esendővel összevon,
és azt se tudod, a neved mi.
Megismerésre ítélnék másodfokon.

9

De így se tudtam, melyikünk a Föld,
azután üdvözölt a Földanya:
„Ha kérésed van, most közöld!
Ma még sok fajnak kell kihálnia,
hogy meglegyen öngyilkossági tervem
mára kirótt adagja.
Sok élőlény a nevemet dadogja,
sok halólény már nem a léte fogja.”
Változtathatsz a kipusztuláselven,
mondtam álmomban önmagamnak,
és a nemléthullámok összecsaptak
fejem fölött, de elviseltem.
Mint akit önmagának visszaadnak.

Tábor Ádám

V-fa

Kéttörzsű vastag öregfa
már-már egész az égig ért
villám vagy fejsze csapta le
Nyitott ollószár-párjával